

işçi dayanışması

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Aralık 2011 • No:45

2012'ye Girerken: Patronlar Saldırıyor İşçiler Boyun Eğmiyor!

2008 yılında patlak veren dünya ekonomik krizi, 2011'de de devam etti. 2011 yılı boyunca tüm dünyada işçi ve emekçiler, patronlar sınıfının ve onların emrindeki hükümetlerin saldırısı altındaydı. Patronların sözünden çıkmayan hükümetler, devreye soktukları “kemer sıkma” paketleriyle krizin faturasını emekçilere kesmeye çalışıyorlar. Ancak işçi sınıfı bu saldırılara boyun eğmiyor. Amerika'dan Yunanistan'a, Mısır'dan Çin'e kadar dünya işçi sınıfı ayağa kalkıyor, örgütleniyor ve mücadele ediyor. Arap coğrafyasında tutuşturulan isyan ateşi gösterdi ki, meydanları zapt eden milyonların önünde hiçbir kuvvet duramaz. Kuzey Afrika'nın Arap halkları on yıllardır tepelelerine çöreklenmiş kan emici diktatörleri alaşağı ettiler. Arap emekçilerin isyanı, başta Yunanistan olmak üzere Avrupa'da patlak veren grevler, “rüyalar ülkesi” olarak adlandırılan ABD'de esen mücadele rüzgârları dünya işçi sınıfına umut veriyor, örnek oluyor. Artık gelecek patronlar için dikensiz gül bahçesi olmayacak!

İrlanda, İspanya, Portekiz gibi ülkelerde işçiler “kemer sıkma” programlarına geçit vermemek için direndi, direniyor. Yahudi, Hıristiyan ve Müslüman yüz binlerce İsrailli işçi-emekçi, hükümeti protesto etmek için meydanlarda birleşti. İngiltere'de göçmen işçiler yoksulluğa, işsizliğe ve ayrımcılığa karşı isyan ederken, 2 milyon işçi son 30 yılın en büyük grevini gerçekleştirdi. Yunan işçi sınıfı geri adım atmıyor: Peş peşe gerçekleştirdiği genel grevlerle hayatı defalarca durdurdu, parlamento binasını kuşattı ve hükümeti düşürdü. İtalya'da hükümetin “kemer sıkma” saldırısına milyonlarca işçi grev ve gösterilerle yanıt verdi. Yunanistan'dan sonra İtalya'da da hükümet istifa etmek zorunda kaldı. Yerlerine kapitalist ekonomi uzmanlarından oluşan geçici hükümetler atandı. İşçi ve emekçilere yönelik ekonomik saldırı paketleri şimdi bu uzmanlar eliyle hayata geçirilmeye çalışılıyor. Avrupa'daki işçi

Devamı arka sayfada

mücadeleleri patronların hizmetindeki hükümetleri öylesine köşeye sıkıştırmış durumda ki, ortak para birimi avronun kullanıldığı ülkelerin sayısının azaltılması, krizle baş edemeyen kapitalist ülkelerin Avrupa Birliği'nden çıkartılması tartışılıyor. Bir dönem Türkiye işçi sınıfına da umut olarak sunulan Avrupa Birliği çatırıyor!

ABD'de işçiler ve öğrenciler, Amerikan borsasının ve dünya ölçeğinde faaliyet yürüten dev banka ve sigorta şirketlerinin bulunduğu caddenin adından hareketle "Wall Street'i İşgal Et!" eylemleri başlattılar. ABD'de başlayan "işgal et" eylemleri, 15 Ekimde 80 ülkede eş zamanlı bir eyleme dönüştü ve dünyanın dört bir yanında meydanlara çıkan işçi kitleler, sermaye düzenine karşı öfkelerini haykırdılar. Eylemlerde, sermayenin egemenliğine dikkat çekiliyor ve sermayenin dışında kalan kesimin toplumun %99'unu oluşturduğu vurgulanıyor. Eylemciler, "rahatsız edici" gerçekleri dile getirerek kapitalist düzenin adaletsizliğini teşhir ediyorlar. Bazı eyaletlerde on yıllar sonra ilk defa işçi grevleri yaşanıyor. 1 Mayıs'ı ve 8 Mart'ı yaratan işçilerin ülkesinde, uzun bir aradan sonra işçi mücadelesi yeniden filizleniyor. Bu mücadele kapitalistlere korku salıyor.

Latin Amerika'da da mücadele rüzgârları esiyor. Şili'de, öğrencilerin parasız eğitim hakları için başlattıkları mücadele, işçi sınıfının desteğiyle yüz binlerin sokaklara döküldüğü büyük bir eyleme dönüştü. Şilili işçiler ve öğrenciler parasız sağlık ve parasız eğitim haklarını kazanana kadar mücadeleye devam etmekte kararlılar. Latin Amerika'nın pek çok ülkesinde, özellikle 2000'lerden bu yana işçi kitleleri, patronlar sınıfına karşı sert mücadeleler yürütüyorlar.

2009'un sonunda patronlar, hükümetler ve patron yalakası iktisatçılar "kriz bitti" diyorlardı. Amaçları emekçi kitlelerin kapitalizmden umutlarını kesmesini engellemektir. Kapitalizm olduğu müddetçe krizler de olacak. Bu seferki kriz ise çok daha büyük bir kriz. Nitekim şimdilerde utanıp sıkılmadan krizin 2012

yılında da devam edeceğini söylüyor ve "kemer sıkma" politikalarını haklı göstermeye çalışıyorlar. Bu genel kriz ortamında Türkiye ekonomisi büyüyor ama 2008 ve 2009'da krizin faturasını işçilere kesen patronlar, şimdilerde ekonominin büyümesinden işçilere hiçbir şey koklatmıyorlar. Türkiye ekonomisinin hızlı büyümesinden işçilerin payına uzayan iş saatleri, artan iş temposu, işsizlik kırbacıyla dayatılan kötü çalışma koşulları, iş kazaları ve meslek hastalıkları düşüyor. Ücretler yerinde saymaya, alım gücü gerilemeye devam ediyor. 659 liralık asgari ücrete yapılan %3 zamlarla asgari ücret sefalet ücreti olmaya devam edecek.

Fakat 2012'de ekonomik büyümenin yavaşlayacağı öngörülüyor. Patronlar sınıfı ve onların gözde hükümeti AKP, işçi ve emekçilerin haklarını gasp etmek için yoğun bir çalışma yürüterek yeni yıla hazırlanıyor. 2011 yılı patronların torba yasa saldırısıyla başlamıştı. 2012 yılına girerken "Ulusal İstihdam Stratejisi" saldırısı gündemde.

TÜSİAD, MÜSİAD, TİSK, TOBB ve TUSKON gibi patron örgütleri yıllardır işçilerin kazanılmış hakkı olan kıdem tazminatının ortadan kaldırılmasının hayalini kuruyorlardı. Patron örgütleri hükümete sundukları raporlarda kıdem tazminatının kendileri için yük olduğunu, işçilere bu tazminatı vermek istemediklerini açıkça belirtiyorlardı. Ancak işçilere bu kadar bariz bir kazık atıp, patronları açıktan kayırmak öyle kolay bir iş değildi. Patronlara kıyak geçerken işçileri de uyutmanın bir yolunu bulmak gerekiyordu. AKP hükümeti sinsi bir plan hazırlayarak işe koyuldu. Basın yoluyla yalan kampanyası başlatıldı ve kıdem tazminatına dönük saldırı süreci hızlandırıldı.

Kardeşler! Hazırlanan planın içinde yalnızca kıdem tazminatının elimizden alınması yok! Bu plan hayata geçtiğinde bölgesel asgari ücrete geçilecek, işçilerin kiralanabileceği "özel istihdam büroları" (kölelik büroları) kurulacak, deneme süresi 25 yaşın altındaki işçiler için 4 aya çıkartılacak!

Bizi kolayca işten atabilmek, kıdem tazminatımızı elimizden almak, asgari ücreti bölgelere göre belirleyerek daha da düşürmek ve istihdam bürosu dedikleri kölelik büroları yoluyla

hiçbir sosyal güvence olmadan çalışmaya zorlamak istiyorlar. Biz ÜİD-DER'li işçiler olarak bu saldırıları kabul etmiyoruz. Boyun eğmiyoruz! Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği olarak bu saldırılara karşı tüm sınıf kardeşlerimizi mücadeleye çağırıyoruz. Bu kapsamda, başlattığımız imza kampanyasına güç vermeye davet ediyoruz. ■

Sendikalar Kanunu Değişiyor İşçiye Yasak Devam Ediyor

Uzun yıllardır değiştirilmesi gündemde olan Sendikalar, Toplu Sözleşme, Grev ve Lokavt Kanunları nihayet değişiyor. Toplu İş İlişkileri Kanunu adı altında hazırlanan taslakta, küçük bazı olumlu değişiklikler olsa da eski kanunun baskıcı ve yasakçı ruhu korunuyor. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın hazırladığı ve büyük bir olasılıkla ciddi değişikliklere uğramadan onaylanıp kanun haline gelecek bu taslakta, işçi sınıfının ihtiyaçlarına cevap olabilecek bir düzenleme yok.

Yeni taslakta sendikaya üye olma yaşı 15'e düşürülüyor, işkolları 28'den 18'e indiriliyor, sendikaya üyelikte noter şartı kaldırılıyor. Üyelik artık internet üzerinden başvuruya geçilecek.

Bu küçük değişiklikler olumludur, ama bu değişiklikler sendikalı olmayı eskisine göre daha kolay hale getirmiyor. Çünkü sendikal yasaklar esas olarak yerli yerinde duruyor. Eski kanuna göre bir sendika, bir işyerinde toplu iş sözleşmesi yapma yetkisine sahip olabilmek için, o işkolunda çalışan tüm işçilerin %10'unu örgütlemek zorundaydı. Bu oran yeni yasaya göre binde 5'e düşürülse de, böyle bir değişiklik tek başına yeterli değildir. Çünkü işyeri barajı olduğu gibi durmaktadır. İşyerinde çalışan işçilerin salt çoğunluğunu, yani yarısından bir fazlasını örgütleyemeyen bir sendika, o işyerinde yetki alamıyordu. Yeni taslak bu maddeyi aynen koruyor. Ancak ufak bir değişiklik yapılarak, birden fazla işyeri olan işletmeler için baraj %50+1'den %40'a indiriliyor.

İşçilerin örgütlenmesinin önündeki baraj ve yasaklar devam etmektedir ve dolayısıyla taslak demokratik değildir. 12 Eylül 1980 askeri darbesinin ardından, 1983 yılında hazırlanan 2822 Sayılı Toplu Sözleşme, Grev ve Lokavt Kanunu, hak ve dayanışma grevlerini yasaklıyor, toplu sözleşme uyuşmazlıklarında uygulanacak grevleri ise alabildiğine zorlaştırıyor ve etkisiz hale getiriyordu. Bakanlığın hazırladığı yeni taslak bu yasakların hiçbirini kaldırmıyor.

Geçtiğimiz sene 12 Eylülde yapılan anayasa değişikliği referandumunda, güya, siyasi grevlerle hak ve dayanışma grevlerinin önündeki engeller anayasadan kaldırılmıştı. Ama hazırlanan taslakta bu grevlerin uygulanması için hiçbir yasal düzenleme yok. Toplu sözleşme uyuşmazlığı sonucunda çıkan grevler haricindeki tüm grevler, eskisi gibi kanunsuz sayılıyor ve cezalandırılıyor. "Kanuni" olarak uygulanan grevlerde ise grev yerinde, işyeri giriş ve çıkışlarında en fazla 4 grev gözcüsü bulundurulabiliyor. Tüm işçilerin grev yerinde kalması nedeniyle yasak! Grev çadırı kurmak yasak! İşyerine giren çıkan grev kırıcıları tespit ve kontrol etmek yasak!

Bu yasanın amacı bellidir: İşçiler evlerine gönderilmek, birbirlerinden yalıtılmak ve mücadeleleri kırılmak

isteniyor. İşçilerin patronlar karşısında tek silahları, üretimden gelen güçlerini örgütlü bir şekilde kullanabilmeleridir.

Grev yasakları işçilerin bu silahını ellerinden almaya yöneliktir. İşçiler için sınırsız grev özgürlüğünü içermeyen hiçbir kanun demokratik olamaz.

İşçilerin örgütlenmesinin önündeki engelleri olduğu gibi bırakan Toplu İş İlişkileri Kanunu, muhtemelen büyük bir değişikliğe uğramadan Meclis'ten geçecektir. Hal

buyken, konunun birinci elden muhatabı olan sendikalar neredeyse hiçbir şey yapmıyorlar. Özgürlüklerin önünün açılması için işyerlerinde eylemler örgütlemesi, sürece etkin bir biçimde müdahale etmesi gereken sendikaların hazırladığı taslaklarsa, ne yazık ki iç acıtmaktadır. Örgütlenme özgürlüğü bakımından düşünüldüğünde, sendikaların hazırladığı taslaklar hiç de özgürlükçü değildir. Özellikle de Türk-İş'in hazırladığı taslak, bakanlığın taslağından daha yasakçı, daha geri maddeler içermektedir.

Çalışma yaşamına ilişkin tüm yasal düzenlemeler işçilerin birlik olmasını, örgütlenmesini engelleyici niteliktedir. İşçi sınıfının örgütlenmesinin önündeki yasal engellerin temizlenmesi, hak ve özgürlüklerin geliştirilmesi ve çalışma koşullarının her açıdan düzeltilmesi için mücadele vermesi gereken sendikaların suskunluğu kabul edilemez! Bu noktada özellikle sendikalı işçilere büyük bir görev düşüyor: Sendikaların harekete geçirilmesi için sendikalı işçiler tabandan başlayarak sendikalara basınç uygulamalıdır. Patronların ve hükümetin saldırılarına karşı koyacak olan, işçilerin topyekûn örgütlü mücadelesidir.

Tüm sendikal yasaklar kaldırılmalı!

İşçilere sınırsız grev, toplanma ve örgütlenme özgürlüğü tanınsın! ■

Türk-İş Genel Kurulu'nun Gösterdikleri

Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun (Türk-İş) 21. Olağan Genel Kurulu 8-11 Aralık tarihleri arasında Ankara'da gerçekleştirildi. Mustafa Kumlu 223 oyla yeniden başkan seçilirken, Sendikal Güç Birliği Platformu'nun adayı Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın 127 delegenin oyunu aldı. Böylece sınıf işbirlikçi Kumlu yönetimi,

Türkiye'nin en büyük konfederasyonu tepesinde oturmaya devam edecek. Türk-İş Genel Kurulu'ndan yansıyanlar, sendikal bürokrasinin ne denli çürüdüğünü ve işçiden uzak olduğunu bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Genel kurulun yapıldığı Büyük Anadolu Oteli'nin, şehrin 27 kilometre dışında

olması, Kumlu yönetiminin işçileri orada istemediğinin bir göstergesidir. Bürokrasi, mücadeleci işçilerin kongreye seslerini duyurmasını önlemek için idari mekanizmaları devreye sokmuş ve işçilerin sesini boğmuştur. Delege veya misafir kartı olmayanların salona alınmaması tam bir rezalettir. Türk-İş bürokrasisi, polisle de işbirliği yaparak kongreye katılmak üzere gelen çeşitli sendikalardan işçileri içeri almamıştır. İşçi sendikalarını ele geçiren sendikal bürokrasi, işçileri, kendi örgütlerinin genel kurullarına katmamak için elinden geleni yapmaktadır.

Genel kurulun "konukları" arasında AKP hükümeti ve muhalefet parti temsilcilerinin yanı sıra, patron örgütlerinin temsilcileri de vardı. Dört gün süren genel kurulda işçi sınıfının sorunları yeterince gündem olmazken, işçi düşmanı düzen partileri ve patron örgütlerinin temsilcileri tek tek söz aldılar. Kumlu yönetimine muhalif olan işçilerin, konuşma yapan Devlet Bakanı Bekir Bozdağ'ı protesto etmesi divan başkanı Bayram Meral tarafından saygısızlık ola-

rak nitelendirildi. Meral, tepkinin ardından, ikinci gün protestocuların genel kurul salonuna alınmasını engellemeye çalıştı. Sendikal bürokrasi, kongrenin kapılarını düzen partilerine ve patron örgütlerine açarken, işçilere kapatmıştır.

Kumlu yönetiminin karşısına alternatif bir liste çıkartan Sendikal Güç Birliği Platformu, tüm engellemelere rağmen, kısmen de olsa işçi sınıfına dönük saldırıları kongre gündemine getirdi. 10 sendikanın oluşturduğu Güç Birliği, Türk-İş'te değişimin şart olduğunu dile getirdi. Gerek Platformun genel başkan adayı Petrol-İş Başkanı Mustafa Öztaşkın, gerekse diğer sendika başkanları, Türk-İş içinde muhaliflerin sesinin boğulduğunu, sendikal demokrasi talebinin ezildiğini, işçi sınıfına dönük saldırılara sessiz kalındığını dile getirdiler. Kıdem tazminatının fona devredilmesi saldırısı karşısında işçilerin grev silahını kullanması gerektiğini ifade eden Güç Birliği sözcüleri, ayrıca bu konuda Genel Kurul'a bir de önerge verdiler. Genel Kurul'da kabul edilen bu önergeye göre, kıdem tazminatının fona devredilmesi durumunda Türk-İş kongre kararı olarak genel greve gidecek.

Kuşkusuz, sınıf işbirlikçi bir yönetimin olduğu Türk-İş'te, muhalif seslerin çıkması ve mücadeleci unsurların olması önemlidir. İşçi sınıfının önüne dikilen sorunlardan söz eden Sendikal Güç Birliği Platformu'nun dile getirdiği hususlar anlamlıdır. Ancak dile getirilen sorunların çözülebilmesi için işçilerin tabandan harekete geçirilmesi gerekiyor. Zira işçilerin tabandan yükselen örgütlü eylemleri olmadan hiçbir hareket gerçek güce ulaşamaz ve savunulan doğru şeyler hayata geçmez.

Türk-İş 21. Olağan Genel Kurulu bir kez daha göstermiştir ki, sendikaların tepesine çöreklenmiş bürokratların, işçilerin çıkarlarıyla uzaktan yakından ilgileri yoktur. Onlar, işçilerin sendikalarını kendi şirketleri gibi gören ve kendi çıkarları için çalışan, bu uğurda hükümetlerle ve düzen partileriyle de işbirliği yapmaktan çekinmeyen bürokratlardır. Bu nedenle işçilerin bilinçlenmesinin, örgütlenmesinin ve hakları için mücadele etmesinin önüne geçiyorlar. Bürokratları defetmek ve sınıf uzlaşmacı sendikal anlayışı yok etmek için taban örgütlülüklerimizi güçlendirmeli ve sendikalarımıza sahip çıkmalıyız. ■

Şok Market İşçilerine "Sendikadan İstifa Et" Baskısı!

Ülker Grubu, Migros'a ait Şok marketler zincirini satın aldı ve ilk işi marketlerde örgütlü Tez-Koop-İş üyesi işçileri sendikadan istifaya zorlamak oldu. Ülker yöneticileri işçileri bizzat notere götürerek, noter parasını ödeyerek işçileri sendikadan istifaya zorluyor. İşçileri sendikadan istifa ettirmek için kesenin ağzını sonuna kadar açan Ülker Grubu, istifa edecek olan işçilere ücretlerini yükseltme sözü veriyor. Migros bünyesindeki Şok marketlerde 1995 yılından bu yana Tez-Koop-İş örgütlü. Şok marketlerde 3 binden fazla işçi çalışıyor.

Tez-Koop-İş, Şok marketleri genel merkez binası

önünde 6 Aralık günü düzenlediği basın açıklamasıyla, Şok işçilerine yapılan baskıları kınadı. Basın açıklamasında Ülker Grubunun, 1979 yılından bugüne sendika düşmanı geçmişi hatırlatıldı ve Ülker Grubunun sendika düşmanlığına geçit verilmeyeceği belirtildi. Basın açıklamasına katılan işçiler ellerinde tuttıkları dövizlerle çeşitli mesajlar verdiler. Bir işçi taşıdığı "Önce Güneş, Hava, Su, Sonra Sendika Gelir!" dövizleriyle sendikal olmanın önemini vurguluyordu. Basın açıklamasına Tez-Koop-İş, Harb-İş ve TÜMTİS yöneticileri destek verdi. Basın açıklaması işçilerin sloganlarıyla son buldu. ■

Emek ve Demokrasi Güçleri Tutuklamaları Protesto Etti

KESK, DİSK, TMMOB ve KTTB'den oluşan Emek ve Demokrasi Güçleri, 3 Aralık Cumartesi günü, ülke genelinde, AKP hükümetinin toplumsal muhalefete yönelik baskılarına karşı yürüyüş ve basın açıklamaları düzenlediler. İstanbul, Ankara, Mersin, İzmir, Kocaeli gibi kentlerde düzenlenen basın açıklamaları kitlesel katılımlarla gerçekleşti.

İstanbul'da yapılan eylemin adresi Taksim'di. Taksim'de toplanan kitle, pankart, döviz ve sloganlarla Galatasaray Lisesine doğru yürüdü. Burada, KESK Genel Başkanı Lami Özgen basın açıklamasını gerçekleştirdi. Özgen şöyle konuştu: "25 KESK'li, sendikal faaliyetleri nedeniyle 6 yıl 3 ay ile cezalandırıldılar. Halen 33 KESK'li çeşitli cezaevlerinde tutukludur. Tutuklama furyasında bir adım da İzmir'de atıldı. Sendikal faaliyet sürdüren ve taşeron uygulamasına karşı güvenli iş, güvenli gelecek mücadelesi veren DİSK/Genel-İş Sendikası üç şube yöneticisiyle, iki işyeri temsilcisi tutuklandı. Cezaevleri tıka basa doldu. Başbakan yeni okulların, hastanelerin, yolların yapılacağı ya da in-

sanca yaşanacak ücret değil yeni cezaevi yapma müjdesi veriyor! Artık yeter! Bu nedenle diyoruz ki; Özel Yetkili Mahkemeler ve Terörle Mücadele Yasası kaldırılmalıdır! Gözaltı operasyonları durdurulmalıdır! Hukuka aykırı tutuklananlar derhal serbest bırakılmalıdır!" Konuşmaların ardından basın açıklaması sloganlarla sona erdi. ■

Ankara'da İşçi Sağlığı ve Güvenliği Kongresi

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin ortaklaşa düzenlediği İşçi Sağlığı ve Güvenliği Kongresi, 2-4 Aralık tarihleri arasında "Esnekleşme ve İşçi Sağlığı" temasıyla İnşaat Mühendisleri Odası'nda gerçekleştirildi. Kongrede, çalışma koşulları, meslek hastalıkları, örgütlenmenin önündeki engeller, işçi sağlığı ve güvenliğinin nasıl sağlanacağı gibi konular üzerinde duruldu.

Kongrenin ilk bölümünde "Taşeronlaşmanın İşçi Sağlığına Etkileri ve Taşeronlaşmanın Önüne Nasıl Geçeriz" konusu ele alındı. Panelin bu bölümünde Tuzla tersane işçileri, kot kumlama işçileri, ev kadınları, atık kâğıt toplayıcıları, mevsimlik tarım işçileri deneyimlerini paylaştılar. "Güvencesizler-Geleceksizlik ve Sağlık" oturumu da yapıldı. Kongrenin ikinci gününde "İşçinin Bilme Hakkı ve Sağlıklı Emek" konusu değerlendirildi. Kongrenin üçüncü ve son gününde ise çeşitli sorunlar ele alındı.

Üç gün süren kongrede işlenen konular önemlidir. Bu konular, sendikalı-sendikasız işyerlerinde bütün işçilerin gündemine taşınmalı. İşçi sağlığı ve güvenliği önlemlerini almayan patronlara karşı, taşeron işçiler başta olmak üzere, bütün işçiler ortak hareket etmelidir. Da-

ha mücadeleci kurumlar olduklarını vurgulayan DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin bu konuda daha çok çaba göstermeleri gereklidir. ■

Direnışteki Kampana İşçileri

Deri-İş sendikasında örgütlendikleri için işten atılan ve 2011 baharında direnişe başlayan Kampana Deri işçileri, Tuzla Deri Sanayi Bölgesinde direnişlerine devam ediyorlar. Kampana işçileri dokuz aylık direnişleri boyunca patronun pek çok saldırısına maruz kaldılar, ama boyun eğmediler. Direniş çadırı, aynı zamanda onların mücadele okulu oldu. Bu okulda, işçi dayanışmasını, hakları için mücadele vermenin ne denli onurlu olduğunu, işçilerin mücadelesinin yalnızca tek bir fabrikayla sınırlı olmadığını öğrendiler. Kendileri gibi eşleri ve çocukları da direniş çadırının bir parçası oldu. Kampana işçileriyle yaptığımız söyleşide, mücadelenin kendilerine neler kattığını ve nasıl değiştirdiğini anlattılar. Söyleşiyi kısaltarak yayınlıyoruz.

ÜİD-DER: Dokuz aydır direniştesiniz ve yeni yıla direniş çadırında giriyorsunuz, neler söylemek istersiniz?

G.E. (Kadın işçi): Baskılarla, sıkıntılarla ve zorluklarla geçirdiğimiz bir 9 ay oldu. Yılmadan devam ediyoruz. Yılbaşı geliyor. İşimiz yok. Paramız yok. Yeni yıla ya evimizde ya da çadırımızda gireceğiz. 9 aydır çocuğumla bekliyorum. Daha 3,5 yaşında ama onun da buradan bir şeyler öğrendiğine inanıyorum. Çadırımız evimiz gibi. Öyle benimsedik. Onurlu bir mücadele veriyoruz ve bundan da gurur duyuyoruz. Örgütlü olmak güvenceli bir hayat demek.

N.D. (Kadın işçi): Bu yeni yıl benim için daha farklı geçecek. Direnişteyiz, çadırdayız. Patron gibi keyif sürmüyoruz. Onlar, nerde akşam orda sabah, eğleniyorlar. Onların bir gecede harcadığı parayı biz bir ayda zor alıyoruz. Eşimle beraber çadırdayız. Kızım 3,5 yaşında. Onun şimdi okulda olması ya da saat 9'da kalkması gerekirken, bizimle beraber saat 6'da kalkıp çadıra geliyor. Ailem bana tüm desteğini sunuyor. Bu yılbaşını ailelerimizle birlikte biraz buruk geçireceğiz ama mücadelemiz yine de tüm kararlılığımızla devam edecek.

T.Ü. (Erkek işçi): 9 ay gibi uzun bir süredir direnişteyiz. Bu uzun süre sonunda, yeni yılı da direnişle kutlayacağız. Senelerce ailelerimizle ya da arkadaşlarımızla evimizde geçirdik. Şimdi ise farklı olacak. Çünkü yeni yıla direnişte ve mücadele içinde giriyoruz. Bu çok onur verici.

ÜİD-DER: Direnişten önceki ve sonraki halinizi karşılaştırdığınızda kendinizde nasıl bir değişim görüyorsunuz?

G.E.: Kendime güvenim arttı. Önceden ev hanımıy-

dım. Kampana, ilk iş deneyimim. Sonra direnişimiz başladı. Önceden uzak bir yere tek başıma gidemezdim. Şimdi ise, tek başıma dünyayı bile dolaşırım. Direniş başladığında, eşim verdiği mücadeleye karşıydı. Verdiğim bu kavganın haklılığını öğrendim ve ona da öğrettim. İşçi olarak emeğimizin karşılığını almak için mücadele etmek gerektiğini öğrendim.

N.D. : Buraya girmeden önce 4 yıl başka bir yerde çalıştım ama örgütlü değildik. Ben de işçi olduğumun bilincinde değildim. İçerideki kötü koşulları düzeltmek için eylemler yaptık. Böyle kazandık. Biz işçiler haklarımızı bilmediğimiz için emeğimizin karşılığını alamıyoruz. Şimdi hem ben haklarımı öğreniyorum, hem de 3,5 yaşındaki kızım. "Direne Direne Kazanacağız" diye slogan atması, onun gelecekte bilinçli bir işçi olmasının önünü açtı. Eşim burada bulaşık yıkamayı öğrendi. Artık işleri beraber yapıyoruz. Kısacası paylaşmayı öğrendik.

Ş.O. (Erkek işçi): Buradan önce farklı yerlerde çalıştım. Sendika hakkında bildiğim tek şey, abimin çalıştığı yerin sendikalı olması ve sosyal hakları ile maaşlarının bizden katbekat fazla olmasıydı. Bu bana sendikal mücadelede bilinç sağladı. Fabrikamızda örgütlenip direnişe geçmek hayatımı farklılaştırdı. Eskiden olsa bir direniş alanı görsem, gitmezdim ve bakmazdım. Şimdi öğrendiklerimi her direnişçiyle paylaşıyorum. Sendikal mücadeleye girince, birlikteliğin verdiği gücün farkına vardım.

T.Ü.: Direnişten önce hiçbir hakkımı bilmiyordum. Sadece verilen asgari ücretle çalışıyordum. Kölelik koşullarında çalıştığımızı öğrendim. Sömürülmemize rağmen, haklarımızı bilmediğimiz için sesimizi çıkaramıyorduk. Sendikalaşma sürecinden önce diğer örgütlü fabrikaların aldığı hakları öğrendik. Bizlerin de o haklara sahip olmamız ve bunun için mücadele etmemiz gerektiğini kavradık. Bunun da örgütlü olmadan olamayacağını öğrendim. Biz de örgütlendik, mücadele ettik ve halen ediyoruz. Kısacası bilinçlendim ve mücadele etmeyi öğrendim.

ÜİD-DER: Avrupa'da, Amerika'da, Ortadoğu'da emekçiler patronların saldırılarına karşı mücadele ediyorlar, sizler sendikalaşma mücadelesi veren işçiler olarak dünyadaki bu gelişmeleri takip ediyor musunuz, ne düşünüyorsunuz?

Değişimlerini Anlatıyorlar

G.E.: Verdikleri mücadelenin büyük bir mücadele olduğunu düşünüyorum. Bizim mücadelemiz onlarla kıyaslandığında daha küçük olsa da haksızlığa ve sömürüye karşı mücadele etmek gerekir. Haksızlıklara, baskılara ve sömürüye karşı verilen bu mücadeleler daha da büyütülmeli, alanlara dökülmeli ve eylemler yapılmalı.

N.D.: Sürekli takip edemesem de çok önemli olduğunu düşünüyorum. Çünkü dünyanın hiçbir yerinde emeğe saygı yok. Bizim direnişimizi de başka ülkelerden insanlar ziyaret etti. Koşullarımız hakkında konuştuk. Bunlar mücadelenin büyümesi ve yaygınlaşması için çok önemli.

Ş.O.: Çadırdaki takip etmeye başladım. Eskiden bu kadar okumazdım. İşçilere dair ve işçiyi anlatan gazeteler veya dergiler elime geçmezdi. Bilinçsizdim. Ortadoğu, Avrupa, ABD'deki işçilerin ayaklanmaları, işsizliğe ve yoksulluğa karşı haklı bir tepkidir. Dünyadaki bu gelişmeleri gördükçe, mücadelenin gerekliliğine ve haklılığına daha çok inanıyorum.

T.Ü.: Takip ediyorum. Türkiye ile kıyaslandığında dünyanın diğer bölgelerindeki mücadeleler çok daha ileride. İnanıyorum ki Türkiye'de de, dünyanın diğer yerlerinde de işçiler birleşirse, sömürüye son verebiliriz.

UİD-DER: Hükümet "Ulusal İstihdam Stratejisi" adı altında kıdem tazminatımızı elimizden almak istiyor. Buna dair neler düşünüyorsunuz? Saldırılarına karşı neler yapılabilir, sendikalar nasıl bir karşı koyuş gerçekleştirebilir?

G. E.: Bu yasanın amacı aslında çok açık. İşçileri köle gibi görüyorlar. Kıdem tazminatının kaldırılmasına kesinlikle karşıyım. Bu işçinin hakkıdır. Aslında daha fazlasını hak ediyoruz. Buradan bir işçi olarak, bu yasa çıkartanlara sesleniyorum: Patronların arkalarında durup onları koruyacağınıza, biraz da işçiyi düşünün. Bu saldırılara karşı işçilerin el ele vermeleri, fabrikalardaki işleri durdurmaları ve alanlara çıkmaları gerekir. Bütün sendikalar bir araya gelip güçlerini birleştirmeli. Özellikle de Türk-İş.

N.D.: Bununla beraber tüm haklarımızı elimizden almak istiyorlar. Emeklilik deseniz me-zarda zaten. Bir işe giriyorsun, yıllarca çalışıyorsun: Kıdem tazminatı bunun karşılığı. Her gün yeni zamlar geliyor ama kıdem tazminatımız bizlerden alınıyor. Geçen yasalar hep patronlar için. İşçiler lehine hiçbir yasa çıkarılmıyor. Bu yasalara ve patronlara karşı, bütün işçiler sokağa dökülmeli ve seslerini çıkarmalı. Onların ellerinde yasaları varsa, bizim elimizde de birliğimiz var. Sendikaların da bir araya gelmesi ve işçileri alanlara dökmesi gerekir.

Ş.O.: Bu saldırılara işçilerin bir

karşı koyuş sergilemesi gerekiyor. Sendikaların işçileri bu konuda bilgilendirmesi, sendikal güç olarak işçileri bir araya getirip, daha büyük çapta ve daha kitlesel eylemler gerçekleştirmeli.

T.Ü.: Yapılan projelerin, yasaların biz işçilere hiçbir yararı yok. Çıkarılan yasaların Türkiye'nin büyümesi için olduğu söyleniyor ama asıl büyüyen patronların para dolu kasaları. Bir tek kıdem tazminatı hakkımız kalmıştı, onu da elimizden almaya çalışıyorlar. Buna karşı tabanda örgütlenmeli ve sendikaları harekete geçirmeliyiz.

UİD-DER: Buradan sizin gibi direnen, mücadeleye hazırlanan işçilere neler söylemek istersiniz?

N. D.: Çalıştığımız yerlerde yıllarca emek harcıyoruz. Ekmeğimize sahip çıkmamız gerekiyor. Bizler bugün çocuğumuzla çadırdaysak, bir şeylere inandığımız içindir. Herkesin de bu mücadeleye inanması ve ekmeğine sahip çıkması gerekiyor.

Ş.O.: İşçilerin öncelikle birbirine güven duyması gerekiyor. Mücadelede bu çok önemli. Biz direnişe başlarken güvensizlik vardı. Bu işe girsem "beni satarlar mı, ispiyonlarlar mı?" diye düşünüyordum. Ama arkadaşlarıma güvendim ve sendikal mücadeleyi başlattık. Bu yüzden işten atıldık, ama hâlâ bir aradayız ve mücadelemiz kararlılıkla sürüyor. Boyun eğmektense, bu haksızlıklara karşı direnmeliyiz ve bunu kararlılıkla sürdürmek için mücadele azmimizi her zaman yüksek tutmalıyız.

T.Ü.: Mücadele etmek ve hakkımızı aramak gerçekten onur verici. Örgütlenmek ve daha insanca çalışma koşulları için sendikalaşma mücadelesi vermek, bunun için birbirimize güvenmek, disiplinli ve kararlı bir şekilde sürdürmek ana hedefimiz olmalıdır.

G.E.: Haklarını alana kadar mücadelelerini kesinlikle bırakmasınlar. Mücadeleye hazırlanan işçiler de, eğer bir haksızlık varsa, hiç beklemeden bu haksızlıklara karşı mücadele etsinler. Hakkını savunamayan insan onurunu da, namusunu da savunamaz.

UİD-DER: Teşekkür ederiz. ■

Uluslararası İşçiler

Kapitalizmin yol açtığı küresel kriz devam ediyor. Krizin bedelini işçi sınıfına ödetmek isteyen patronlar, “kemer sıkma” programlarını hayata geçirmeye çalışıyor. Ancak dünyanın birçok ülkesinde işçi sınıfı, daha fazla işsizlik, yoksulluk ve sömürü anlamına gelen bu faturanın bedelini ödemeyi reddediyor. Geçtiğimiz ay birçok ülke geniş çaplı grevlerle sarsıldı. Dünya işçi sınıfı, bu saldırıların engellenmesini mücadele gündemlerinin başına oturtmuş bulunuyor.

İngiltere

30 Kasım'da tam 2 milyon kamu işçisi işe gitmedi. Onun yerine, işyerlerinde sadece grev gözcülerini bıraktılar ve alanlara aktılar. İngiltere’de son 80 yılın en büyük grevi olarak gerçekleşen 30 Kasım grevi, hayatı durdurdu. Okullar kapandı, hastaneler neredeyse boşaldı. Trenler, otobüsler durdu. Uçaklar havalandı. Çöpler toplanmadı. İngiliz hükümeti, greve desteği engellemek için karalama kampanyaları düzenledi ama halk bu oyuna gelmedi ve greve destek verdi. 30’dan fazla sendikanın çağrısıyla düzenlenen grev için hazırlıklar haftalar öncesinden başladı. Hükümetin planı, emeklilik yaşını 67’ye çıkarmak, sağlık ve eğitime ayrılan bütçeyi kıstak, ücretleri dondurmak, ücretlerden yapılan kesintileri ve vergileri arttırmak, yüz binlerce işçiyi işten çıkarmak. İşçilerin planıysa hükümetin bu hevesini kursağında bırakmaktı! Bu nedenle greve en geniş katılımı sağlamak için çalışmalar yapıldı. Özel sektördeki işçilerin desteği sağlandı. Uluslararası dayanışma çağrıları yapıldı.

İngiliz hükümeti, işçilere yüklü bir fatura keserken, patronlar sınıfına kıyak üstüne kıyak yapıyor. Sadece İngiliz Bankası’na aktarılan “kurtarma paketi” 75 milyar avro. İngiliz işçiler, bu saldırılar karşısında boyun bükmüyor, mücadeleyi seçiyor. Birmingham’da eyleme katılan işçiler şöyle diyor: “Bugün milyonlar sokakta, çalışmıyor. Emeklilik hakkımızı ve sosyal haklarımızı korumak için, geleceğimiz için mücadele ediyoruz. Bugün biz milyonlarca işçi, mücadelemizle kazanabileceğimizin güçlü bir mesajını veriyoruz.”

Belçika

Belçika’da tam 540 gün hükümet kurulamadı. Ancak bu kadar uzun bir süre anlaşız hükümet kuramayan egemenler, işçi sınıfına karşı planladıkları saldırılarda tam bir uzlaşma ve uyum içinde harekete geçtiler. “Tasaruf” adı altında bir dizi saldırı yasasını hayata geçirmek için bir araya geldiler: Saldırı paketi, ilk kez işe girecek genç işçiler için iş güvencesini ortadan kaldırıyor. İşsizlik ödeneğinden faydalanabilmek için 12 ay bekleme şartı getiriyor. İşsizlik ödeneğini azaltıyor. 40 yıl

çalışma ve 62 yaşında emekli olma zorunluluğu getiriyor. Sağlık hizmetlerinde kesinti yapıyor. Hükümet, işbaşına gelince ücretleri de düşürmeyi planlıyor. Belçikalı işçiler bu saldırıya karşı büyük bir grev gerçekleştirdiler. 3 sendikanın çağrısına uyan yüz binlerce işçi ülkede hayatı durdurdu, gösterilere ve mitinglere katıldı.

Patronlar ve medya grev öncesinde kara propaganda yürüttü. “Greve çıkanların, bu zor günlerde ülkeye sırtlarını dönen sorumsuz insanlar olduğu” haberleri yapıldı. Ama grevin büyük destek görmesi engellenemedi. Belçika işçi sendikaları, bu grevin bir başlangıç olduğunu ve koalisyon hükümeti çağrılarını kulak vermezse genel grev düzenleyeceklerini açıkladılar.

Yunanistan

Küresel krizin en çok etkilediği ülkelerden biri olan Yunanistan’da, işçiler saldırılara boyun eğmiyor. Krizden çıkabilmek için birçok “kemer sıkma” programı devreye sokuldu. Ancak işçiler bu saldırılara, peş peşe yaptıkları genel grevlerle sert yanıtlar veriyorlar. İşçi grevleri Yunanistan siyasetini tam anlamıyla felç etti ve hükümet işçilerin basıncı sonucunda istifa etmek zorunda kaldı. İşçiler, yeni hükümete de grev yaparak “hoş geldin” dediler. 1 Aralıkta gerçekleşen grevde “daha fazla yoksulluğa hayır, daha fazla yüke hayır, şimdi yeni bir düzen zamanı” diye haykırdılar. Yunan egemenlerinin işçi sınıfını hizaya sokma çabaları, tüm ülkeye yayılan grevlerle cevap buluyor.

İşçi Sınıfı Ayakta!

Portekiz

24 Kasım'da gerçekleşen genel grev, son 23 yılın en büyük grevi oldu. İşsizlik ve hayat pahalılığı altında inim inim inleyen Portekiz işçi sınıfı, özel sektörde günlük çalışma süresinin yarım saat uzatılmasına, kamu sektöründe ücret kesintilerine ve kamu hizmetlerindeki kısıtlamalara karşı ayağa kalktı. Yüz binlerce işçinin katıldığı grev özellikle genç işçiler için çok önemliydi. Gençler arasında işsizlik rakamları ülke tarihinin en yüksek düzeylerini gösteriyor. İşçi sınıfına saldıran hükümet ise, çok sayıda işçinin daha işten çıkarılacağını duyurdu. Portekizli işçiler, yaptıkları grevle gelecekleri için korkusuzca mücadele etmeye devam edeceklerini ilan ettiler.

Bulgaristan

Ekonomik krizin etkileri Bulgaristan ekonomisini de uçuruma sürüklüyor. 27 bin işçinin çalıştığı Bulgaristan Demiryolları yönetimi "tasarruf" gerekçesiyle çok sayıda işçi çıkaracağını duyurdu. Bunun üzerine Podkrepa Emek Federasyonu ve Bulgaristan Bağımsız Sendikalar Konfederasyonu 24-26 Kasım tarihinde 3 günlük grev gerçekleştirdi.

Demiryolu işçilerinin 3 günlük grev tren seferlerinin durmasına neden oldu. Seferlerin %77'si iptal edildi. Bulgaristan-İstanbul seferini yapan tren de yola çıkmadı. Bulgaristan hükümeti demiryolu işçilerine haklarını vermek yerine, onları "uluslararası alanda Bulgaristan'ı rezil etmekle" suçladı. Ama işçiler işlerine sahip çıkmakta ve haklarını almakta kararlı.

İran

Ortadoğu'nun sanayisi en gelişmiş ülkelerinden biri olan İran, işçi sınıfının mücadelesini boğmak için kanlı yöntemler uygulamaya devam ediyor. Sendika kuran, hakları için mücadele eden, eylemlere katılan işçiler

hapse atılıyor, hatta idam ediliyor. İranlı sendikacılar ve işçiler ise kararlılıkla işçi sınıfının sosyal ve demokratik hakları için mücadele veriyorlar.

İran'da işçilere hiçbir biçimde örgütlenme ve sendikalaşma hakkı tanınmıyor. İş kanununda, işçiler lehine hiçbir madde bulunmuyor. Grev kesinlikle yasak. Ama tüm bu baskılara rağmen geçtiğimiz aylarda 6 bin 500 Bandar İmam Petrokimya işçisi greve gitti ve gösteriler düzenledi. Belediye otobüs şirketinde çalışan işçilerin örgütlendikleri Vahid Sendikası'nın tüm yöneticileri tek tek hapse atıldı, ama otobüs işçileri mücadeleden geri adım atmadılar.

İran'da Vahid Sendikası'nın yöneticilerine uygulanan baskılar dünyada büyük tepkilere yol açtı. Uluslararası Taşımacılık İşçileri Sendikaları Federasyonu ITF ve Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu ITUC'a bağlı işçiler İranlı sendikacılarla dayanışmayı yükselttiler, eylemler düzenlediler. Bunun üzerine İran Devleti, Vahid Sendikası'nın bir yöneticisini serbest bıraktı. Ancak 30 Kasım'da serbest bırakılan İbrahim Madadi bir hafta sonra tekrar tutuklandı. Aynı sendikadan yöneticilerinden Rıza Şahabi de 2010'dan beri tutuklu. Şahabi, yaklaşık bir aydır baskı ve zulme karşı açlık grevinde. Derneğimiz UID-DER, sendikal baskıların durdurulması, tutuklu işçi ve sendikacıların serbest bırakılması için başlatılan uluslararası kampanyaya katılıyor. Tüm sınıf kardeşlerimizi ve sendikacıları bu kampanyaya destek vermeye çağırıyor. (Bu kampanyaya güç vermek için www.uidder.org sitemizi ziyaret ediniz)

İtalya Grevlerle Sarsılıyor

İtalya'nın en büyük 3 işçi sendikası bir araya geldi ve hükümetin "kemer sıkma" programına karşı grev kararı aldı. Ekonomik kriz ve işçi sınıfının kitlesel grevlerinin ülkede yarattığı siyasi krizin etkisiyle, geçtiğimiz ay Berlusconi hükümeti istifa etmişti. İtalyan işçi sınıfı yeni gelen hükümeti de grevlerle karşıladı. 13 Aralık gününden itibaren bir haftalık süreç "grev haftası" ilan edildi.

Basından otomotive, ulaşımdan metale kadar tüm sektörlerde işçiler sırayla greve çıktı. 3 ile 8 saat arasında iş bıraktı. İtalyan otomotiv devi Fiat'ın işçileri 8 saatlik bir grev uyguladı. Grevler kitlesel gösterilerle desteklendi.

İtalya, avro bölgesinin en büyük üçüncü ekonomisi ve küresel krizin en çok etkilediği ülkelerden biri. Bu nedenle işçi sınıfına yönelik saldırılarla krizin yükünü çalışıyor. Ancak İtalyan işçiler krizin faturasını ödemeyeceklerini eylemleriyle ortaya koyuyorlar. ■

İşçiler Bu Yıl da Vergi Rekortmeni

■ Gebze'den bir kadın petro-kimya işçisi

2011 yılını geride bırakmaya hazırlandığımız şu günlerde, işçilerin en çok konuştuğu konulardan biri de kuşkusuz aldıkları üç kuruş maaşı kuşa çeviren vergiler, yani kesintilerdir. Her yılsonunda televizyonlarda, gazetelerde bolca haberleri yapılır vergi rekortmenlerinin. Övgü ile bahsedilir hepsinden. "Falanca iş adamı şu kadar vergi ödediği için vergi rekortmeni oldu" diye allayıp pullayıp bir güzel yuttururlar bizlere. Oysa kazın ayağı hiç de öyle değildir. Şöyle bir düşünelim, gerçek vergi rekortmenlerinin biz işçiler olduğunu aslında kolayca görürüz. Aldığımız üç kuruş maaştan, yediğimiz yemekten, içtiğimiz sudan, başımızı soktuğumuz evden, attığımız çöpten ve daha pek çok şeyden ha bire vergi kesiliyor. Başımıza gelen felâketler (deprem gibi) bile vergi nedeni haline getiriliyor. Bu da demek oluyor ki vergi adı altında bir el cebimize giriyor ve ne var ne yok alıp gidiyor. Bize de tüm bunların üstüne ay sonunu nasıl çıkaracağımızı kara kara düşünmek kalıyor.

İşçilerin maaşlarından kesilen vergilerin oranlarına baktığımızda bu durumu daha iyi anlamak mümkün olacaktır. Gelirleri devletin açıkladığı açlık sınırının altında kalan asgari ücretlilerin maaşından bile her ay gelir vergisi ve damga vergisi kesiliyor.

Hemen her işçi bu durumdan şikâyetçidir. Çünkü maaşımızın çok büyük oranı, daha elimize geçmeden buhar olup uçuyor. Adaletsiz vergi oranları ve sermaye sınıfının çeşitli yollarla vergi kaçırması nedeniyle, vergi yükünü sırtlayanlar hep işçiler oluyor. Aldığımız üç kuruş

maaşı düşündüğümüzde, %15'lik gelir vergisi oranıyla işçilerin tıpkı diğer yıllarda olduğu gibi bu yıl da vergi rekortmeni olduğunu bir kez daha söylemekte yarar var. Çok çalışıp az kazanan işçiden çok vergi alan devlet, sıra patronlara geldiğinde cömertlikte sınır tanımıyor. Her yıl vergisini ödemeyen, hile yapan patronlar için yeni düzenlemeler yapılıyor. Sıkça duyarız medyadan "vergi affı geliyor, vergi indirimi olacak" diye. Kim içindir bunca zahmet? Elbette ki patronlar için. İşçiler söz konusu olunca, daha ücretleri ceplerine girmeden vergi kesiliyor ve bu işçilere sorulmuyor. Oysa patronlar devlete ne kadar gelir bildiriyorlarsa ona göre vergi ödüyorlar. Patronların az vergi vermek için nasıl hileler çevirdiğini biliyoruz. İşçilerin maaşları haricinde her şeye hemen her gün zam yapılıyor. Bu da zaten ağır çalışma koşullarında ezilen işçileri biraz daha eziyor. Türkiye, işçi ücretlerinden en çok vergi kesen ülkeler sıralamasında başı çekiyor.

Patronların ve onları temsil edenlerin ekonomileri sürekli büyürken, işçilerin ekonomisi unufak olmaya devam ediyor. Bu adaletsiz gelir dağılımı ile bırakın ay sonunu getirmeyi, kirayı ödemek bile mümkün olmuyor. İşte tüm bunlar da kredi kartlarına endekslenmiş, bankalara borçlu hayatları beraberinde getiriyor. Ya da ihtiyaçların karşılanabilmesi için uzayan iş saatlerine sessizce boyun eğmeyi dayatıyor. Bırakın kültürel ve sosyal bir şeyler yapmayı, adeta cendereye alınan işçi, makinelerin bir parçası haline geliveriyor. Elbette ki bu da patronların işine yarıyor.

Oysa gözümüzün gördüğü, kulağımızın duyduğu, elimizle hissettiğimiz güzele dair ne varsa dünyada, hepsini yaratan, var eden bizleriz. Mademki işçiler olarak böylesine büyük bir güce sahibiz, o halde haklarımıza dönük saldırılara da karşı koyabiliriz. Yeter ki gözlerimizin önünde duran o karabulutları dağıtalım, birbirimize güvenelim ve artık birleşelim.

Asgari Ücret Vergi Dışı Bırakılsın!
Dolaylı Vergi Soygununa Son! ■

Gezer'den Kampana'ya Deri Patronları Örgütlü, Ya Biz?

■ Kırac'tan bir deri işçisi

Deri patronları boş durmuyor. Kendi sendika ve derneklerinde örgütleniyorlar. Üyesi oldukları derneklerinde haftalık veya aylık olarak sürekli toplantılar yapıyorlar. Bu toplantılarda, işçileri daha fazla nasıl sömürebileceklerine, daha ucuza ve daha uzun saatler boyunca nasıl çalıştırabileceklerine kafa yoruyorlar.

Meselâ deri sektörü piyasasında birbirlerinin rakibi olan 250 patron, Ayakkabı Yan Sanayicileri Derneği'ne (AYSAD) üyeler. Başta Gezer Deri, Kampana Deri, Uyguner Deri, Derimsan, Flokser ve Cihan Deri patronları olmak üzere, birçok deri patronunun üyesi olduğu bu dernek 1988 yılında kurulmuş. Ayrıca bu derneğin bir de aylık çıkardığı bülteni var. Yaptıkları çeşitli toplantı ve konferanslarla üyelerini bilinçlendiren AYSAD, yönetiminden sekreterine tam bir patron örgütüdür.

Evet arkadaşlar, bu patronlar birbirleriyle rekabet içinde olmalarına rağmen işçi sınıfına karşı örgütlü hareket ediyorlar. AYSAD Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı (aynı zamanda Gezer Ayakkabı ve Deri fabrikasının patronu) Faruk Özalp'in de dediği gibi, bu dernekte birbirleriyle "bilgi alışverişi" yapıyorlar. Yani birbirlerinin deneyimlerinden faydalanıyorlar.

Peki, biz işçiler neden örgütlenmeyelim? Bizler de deneyimlerimizi paylaşacağımız, sorunlarımızı konuşacağımız ve diğer işçi kardeşlerimizle ortak hareket edeceğimiz işçi sendikalarında ve UID-DER'de örgütlenelim. Bizleri bilinçlendiren seminerlere katılalım. Gerçekleri öğrenebileceğimiz işçi bültenlerini ve dergileri okuyalım. Çalıştığımız fabrikalarda ve yaşadığımız mahallelerde örgütlenmek zorundayız. Çünkü patronlar boş durmuyor!

Evet İşten Atıldım, Ama Üç Kez Tazminat Aldım!

■ Kartal'dan bir işçi

Merhaba arkadaşlar, ben UID-DER'de örgütlü bir işçiyim. Sizlere sendikalaşma mücadelesi sonrasında elde ettiğimiz haklardan söz etmek istiyorum. Türkiye'nin dev telekomünikasyon kuruluşlarından biri olan Türk Telekom'un taşeronu AssisTT A.Ş.'de çalışıyordum. Ta ki 2009'da işten çıkartılana kadar... 2007 yılında başladığımız sendikalaşma mücadelemize durdurak dinlemeden devam ettik. 2009 yılında Haber-İş'e üye olduğumuz anlaşıldı ve iş akdimiz TAZMİNATLI OLARAK feshedildi.

İşten atıldık ama ne sendikalaşma mücadelemiz, ne de hukuki mücadelemiz son bulmuştu. 30 gün geçmeden tarafımıza tebliğ edilen iş akdinin feshi akabinde, iş mahkemesine işe iade ve İŞKUR'a işsizlik ödeneği başvurumuzu yaptık. Patronlardan gizli yürüttüğümüz çalışmalarla birlikte sendikalaşan işçi arkadaşlarımızın sayısı gün be gün artmaktaydı. Tabii bu arada sendika avukatının da araştırmaları sonucunda 2007'deki büyük Telekom grevinde işverenin, sendikalı işçi sayısını az göstermek için birçoğumuzu haberimiz ve yazılı onayımız olmadan Türk Telekom çalışanı olarak gösterdiği ortaya çıktı. Bunun üzerine, Ankara başta olmak üzere tüm sendika üyesi arkadaşlarımızdan vekâletnameleri topladık ve Haber-İş sendikası avukatı aracılığıyla "AssisTT çalışanları asıl işi yapmaktadırlar ve asli Türk Telekom çalışanı sayılarak, Türk Telekom'un toplu iş sözleşmesi-

ne tabi olmalıdırlar" talebiyle dava açtık. Böylece toplu davamız başlamış oldu.

Bunlar olurken, işe iade davamız üçüncü celsede sona erdi. Davayı kazandık ve işverenin 12 brüt + 4 net maaş cezaya çarptırılması morallerimizi ve inancımızı güçlendirdi. İşveren hiçbirimizi işe almadı ama bu tazminatı hesaplarımıza yatırdı. Bunun yanı sıra, 2011 Eylülünde Türk Telekom'a açtığımız dava görüldü ve bu davayı da kazandık. Bunun neticesinde, o dönem dava açmış ve çalışmakta olan tüm arkadaşlar Haber-İş sendikası üyesi vasfıyla toplu iş sözleşmesinden yararlanma hakkı elde ettiler. Türk Telekom işçisi olarak maaş almaya başladılar. İşten atılan bizler ise, çalışmış olduğumuz döneme mahsuben 5 bin ila 8 bin lira arasında değişen miktarlarda maaş farklarımızı aldık.

Yani Türk Telekom'dan atıldığımız an itibariyle, arkamızı dönüp gitmeyerek hem tazminatlarımızı, hem işsizlik ödeneğimizi, hem sendikalaşmaktan dolayı işten çıkartıldığımız ispatlandığı için 12 brüt + 4 net maaş hakkımızı, hem de daha sonradan Asli Türk Telekom işçisi sayıldığımız için maaş farklarımızı almış olduk. Eğer ben UID-DER'le tanışmış ve haklarını bilen bir işçi olmasaydım, örgütsüz bir işçi olmuş olsaydım, ne bu haklarımın varlığından haberdar olurdu ne de bu hakları elde edebilirdim. Örgütlü mücadele ve bilinçlenme çok önemlidir, hayatımızı doğrudan etkilemektedir. ■

Değişimim ÜİD-DER'le Başladı

■ Tuzla'dan bir tekstil işçisi

Selam işçi ve emekçi arkadaşlarım. Her insanın sıkıntıları vardır. Ben de sıkıntılar içinde büyüdüm ve bu düzenin, biz işçi sınıfına dayattığı koşullara ve imkânsızlıklara hep karşı çıktım. Patronlar sınıfı biz işçilerin emeğini gasp ediyor. Onların hiç derdi yokken, biz işçi sınıfı ay sonunu nasıl getireceğiz diye düşünüyoruz. Ay sonunu getiremediğimiz asgari ücrete üç kuruş zam yapıp, ardından elektriğe, suya iki kat zam yapan düzene ne demeli?

Bir torna fabrikasında çalışıyordum. Arkadaşlarla gece vardiyasında çaya çıkmıştık. Arkadaşın biri mazot bidonunun üzerine oturmuş. Bidonun kenarı yamulmuş diye usta sabah hepimizi topladı. O arkadaş rezil etti. "Yarın bu bidondan getireceksin" dedi. Yani bir bidon kadar değerimiz yoktu. Ben de dayanamayıp ustaya saldırdım. Bilinçsizken başka ne yapabilirsin ki? O fabrikada iş kazası geçirdim. Patronun umurunda bile olmadı. "Geçmiş olsun" bile demedi. Bizim sağlığımızın bir değeri yok onların gözünde. Birçok iş kazasının üzerini örtüyorlar, hâlâ birçok işçi arkadaşımızın çalışma koşulları yürek sızlatıyor. Bu koşulları düzeltmenin yolu örgütlü olmaktan geçiyor.

Ben örgütlü olma duygusunun tadını aldım. Bir gün,

güzel dostlukların, birbirine kenetlenmenin, yardımlaşma ve dayanışmanın olduğu, sınıfsız insanların düzenlediği bir pikniğe katıldım. O insanların tek yürek ve tek yumruk oluşları benim dikkatimi çekmişti. Çünkü yaşıntım boyunca aradığım sıcak ortamı bulmuştum onlarda, böylece kendimi de buldum. İnsanlara güvenmiyordum. ÜİD-DER bana bu hayatta insanlara güvenmeyi öğretti. Kendimi yalnız hissediyordum. Şimdi patronlara inat dimdik durup birlikte mücadele etme azmiyle doldu içim. ÜİD-DER'le tanıştığım için çok şanslıyım. Gelin siz de ÜİD-DER'li olun.

Kan emici patronlar, sözüm size! ÜİD-DER sayesinde şu an daha bilinçliyim ve bilinçlenmeye devam edeceğim. Düşünün ki, bir gemi rotasında gidiyor ve o gemi rotasından hiç şaşmıyor. Gün geçtikçe gideceği yere yaklaşıyor. Önünde engeller olmasına rağmen, bu engelleri aşıp amacına ulaşıyor. İşçi sınıfı da istedikten sonra dünyayı mahveden patronları ve onların çanak yalayıcılarını dize getirecek. Yeter ki azimli olalım. Ben bugün bu satırları yazabiliyorsam ÜİD-DER sayesinde. Bütün işçi arkadaşlarım, sizi de mücadele içinde görmekten onur duyuyorum. Örgütlenmekten, birlik olmaktan korkmayalım. Bizleri her gün yokluğun, sefaletin içine sürükleyen bu düzeni değiştirmek için birlikte mücadele edelim. Patronların oyununa geçit vermeyelim. ■

İnşaat Sektöründe İş Güvenliği Yok!

■ Bir grup TOKİ işçisi

Merhaba dostlar, biz TOKİ inşaatlarında çalışan bir grup taşeron işçisiyiz. Bizim çalıştığımız Tuzla Aydınli bölgesindeki inşaatla hemen hepsi gurbetçi 500-600 işçi arkadaşımız var. İnşaat sektöründe çok çeşitli sorunlar içinde çalışıyoruz. Ama bir tanesi var ki, tam anlamıyla can yakıcı: Patronlar tarafından iş güvenliği önlemlerinin alınmamasından dolayı meydana gelen iş kazaları bu sorunların en büyüğü.

Bir kere inşaatla çalışıyorsanız her an başınıza irili ufaklı iş kazalarının, hatta ölümle sonuçlanan bir iş kazasının gelmesi tehlikesiyle karşı karşıyasınız. İş elbiseleri ve ayakkabıları verilmiyor. İşçinin, çalışırken düşmemesi için balkonlarda korkuluk olması gerekirken, maliyetli bir iş olduğu için yapılmıyor. İşçilerin iskelede çalışırken baret ve emniyet kemeri takmaları gerekmektedir. Ama verdikleri emniyet kemerleri işçiyi gerçekten taşıyabilecek sağlamlıkta değil. İşçi kaza halinde düşerse kemer onu taşımaz ve işçi

düşüp sakat kalır ya da ölümle yüz yüze kalır. Verdikleri baretler ise o kadar sağlam değil. Duvara bile vurduğumuzda baret parçalanıyor. Verdikleri baretin bizi bir kaza anında koruyamayacağını biliyoruz. Sadece formalite amaçlı veriliyor. Kazara baretler kaybolur

veya başına bir şey gelirse ikincisinin ücretini maaşımızdan kesiyorlar. Boya işinde çalışan arkadaşlarımız, yoğun tiner ve boya kokusu içinde kapalı ortamda maskesiz çalıştırılıyorlar. Kokudan etkilenmemeleri için ara sıra dışarı çıkıp hava almalarına izin dahi verilmiyor. Bütün bu iş güvenliği önlemlerini almayı bir yana bıraktık, meydana gelen iş kazalarını da işçilerin dikkatsizliğinden olduğunu söylüyorlar. Her dakika usta veya taşeron başımızda dikilerek "hadi çabuk olun, çabuk bitirip diğer tarafa geçelim" diyerek psikolojik baskı yapıyor. Haliyle kendimizi işe veremiyoruz. İş kazası geçirmek kaçınılmaz hal alıyor.

Tek yol, bulunduğumuz her yerde diğer işçi arkadaşlarımızla bir araya gelerek örgütlenmekten geçiyor. İnşaat işçileri olarak kendi ellerimizle diktiğimiz gökdelenler gibi, örgütlülüğümüzü de büyütüp kuvvetlendirelim. ■

Yedili Vardiya Sistemi ve Patronun Oyunları

■ Gebze'den bir işçi

Birçok fabrikada uygulanan yedili vardiya sistemi benim çalıştığım fabrikada da uygulanıyor. Bilmeyenler için söylüyorum: Hafta tatillerinin pazar günü değil herhangi bir gün olduğu, her işçinin haftanın başka bir günü tatil yaptığı ve böylelikle fabrikanın durdurulmeksizin 365 gün çalıştığı vardiya sistemine bu ad veriliyor. Buna göre fabrikanın her tezgâhında iki kişi çalışıyor. Toplamda her vardiyada 2 işçi olursa o tezgâh 3 vardiya şeklinde döner ve 6 işçi ihtiyacı karşılar ve hepsi birden pazar günü tatil yapabilir. Ama patronumuz aynı tezgâhta fazladan sadece bir işçi çalıştırarak vardiyaları döndürüyor ve o tezgâhta her işçi haftanın bir günü tatil yapmış oluyor. Böylelikle işçiler birbirlerinden yalıtılıyor, görüşmeleri imkânsız hale geliyor.

İlk bakışta karışık görünen bu sistem patronlar için son derece kârlıdır. Birincisi, fabrikaları hiç durmadan çalışıyor. İkincisi işçilere bir kuruş mesai ücreti vermiyorlar. Ben fabrikaya ilk girdiğim dönemde de bu vardiya sistemi vardı. Fakat sürekli tatil günümüz değişiyor, 10 günde bir hafta tatili kullanabiliyorduk. Diyelim ki, ilk hafta Çarşamba günü tatil yapmışsam ikinci hafta bu, Cuma olabiliyordu. Böylelikle ayda ortalama 4 gün tatil yapmamız gerekirken bu süre 3 güne düşüyordu. İşveren vekilleri bizim itirazlarımıza “hiçbir kaybınız yok” diye yanıt veriyorlardı.

İşçi arkadaşlarımla bir araya geldik ve haftalık çalışma süremizin 45 saat olduğunu, 45 saati geçen çalışmalardan hemen sonra, ya tatil yapmamız ya da mesai ücreti almamız gerektiğini konuştuk. Hep birlikte Personel Müdürünün yanına çıkarak bu sorunumuzu çözmesini istedik. Müdürse bize avukatlarla görüşeceğini, sonra bize döneceğini söyledi. Fakat bize dönmedi. Bu bizi şaşırtmadı. Arkadaşlarla tekrar bir araya geldik. Soluğu yine müdürün yanında aldık. Bu meseleyi araştırdığını ve haklı olmayabileceğimizi söyledi. Biz ise, bu konuda haklı olduğumuzu, konu hakkında araştırma yaptığımızı hatta avukatlara gittiğimizi söyledik. “Geri dönüş” hemen ertesi gün oldu. Bizim çalıştığımız bölümü toplantıya çağırdı. “Haklıymışsınız, mesele sizin dediğiniz gibiymiş” dedi ve bundan sonra hafta tatili değişikliklerimizde mesai ücreti alabileceğimizi söyledi. Uzun süre boyunca hafta tatillerimizi çok sık değiştiren fabrika yönetimi şimdi bu değişiklikleri çok daha uzun aralarla yapıyor ve yapınca da mesaimizi ödüyor. Bizler de ayda 4 gün hafta tatilimizi artık kullanabiliyoruz.

Bizi birbirimizden yalıtılmalarına rağmen bu fabrikada biz bir araya gelip bir sorunumuzu çözmeyi başardık. Bizimki bir başlangıçtı. Biz aynı yöntemi uygulamaya devam edeceğiz. Eminim bütün işçiler ortak hareket ederek fabrikadaki sorunlarını çözebilir. Yeter ki işçiler haklarının farkında olup ortak hareket etsinler. ■

Güne Hazırlan

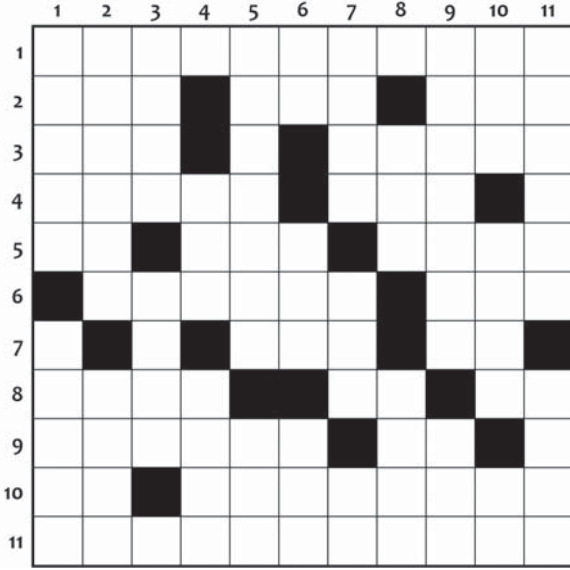
Uyanmak istemiyor gün
Varsın uyanmasın
Uyandım ben.
Sabahlar erken kalkmak istemiyor
Varsın kalkmasın
Dimdik ayaktayım bak.
Oturmuyor soframa aydınlık
Keyfi bilir oturmasın,
Korkmam karanlıktan asla
Kılavuzum var elimde.
Melodiler çıkmıyor radyodan
Çıkmasın,
Ben söylerim türkülerimi.
Ah bedenimin hantallığı,
Naçar duran elbiselerim
İşe yaramaz bu tembelliğiniz
Bana eşlik edeceksiniz.
Zihnim diri ve açık
Benimle geleceksiniz
Haydi!
Kalkın
Güne hazırlanın
Giyinin postallarınızı

Uyandıralım sabahı
Dikelim aydınlığı gökyüzüne
Ve yayalım melodileri şehirlere
Halaylarla, marşlarla, türkülerimizle yürüyelim
Korkmadan, yılmadan, usanmadan
İnanarak, ileriye atılarak
Birlikte UİD-DER'le
Geleceğe...

Ankara'dan bir matbaa-yayın işçisi

İŞÇİNİN BULMACASI

6. Sayı boncuğu. Hava yastığı, ...bag.
7. Selam'ın ünsüzleri. Numaranın kısaltılmışı.
8. Kedi, köpek yavrusu. Sal'ın ünsüzleri. Beyaz.
9. Belde. Köpek.
10. Mağara. Doğacı.
11. Dicle ve Fırat nehirleri arasında kalan bölge.

Yukarıdan Aşağıya

1. Eski dilde işçi. Doktor.
2. Çiğ ot ve sebzelerle yapılan yiyecek. Bir çeşit baharat.
3. Kilogramın binde biri. Kötülük, zarar.
4. Türkiye Türkçesi ağızlarında anne. Kürekle yürütülen dar, uzun tekne.
5. Ani tepki. Konu, husus, bölüm.
6. Duman lekesi. Yanan maddelerden artakalan toz madde. Ankara Ticaret Odasının kısaltılmışı.
7. Uçta, kıyıda, köşede olan. Cepte telefonuna gelen kısa mesaj. Ütmek kelimesinin kökü.
8. Yarı yanmış odun. Türk para birimi.
9. Kaynar suda az pişmiş yumurta. En küçük askeri birlik.

Geçen Ayın Çözümü

M	A	T	E	M	A	T	İ	K	■	R
A	T	E	■	İ	L	İ	K	■	V	E
N	A	M	A	Z	■	R	A	S	İ	H
D	■	C	K	■	K	A	Z	A	R	A
A	D	İ	S	Y	O	N	■	R	A	B
L	O	T	■	A	N	■	K	A	N	İ
İ	■	■	O	S	T	İ	M	■	■	L
N	A	R	■	A	L	■	E	T	İ	■
A	R	E	K	■	F	O	R	M	A	T
■	D	E	■	S	İ	■	B	■	R	E
W	A	L	L	S	T	R	E	E	T	■

Soldan Sağa

1. Her yılbaşında hükümet tarafından belirlenen ve milyonlarca işçiyi sefalete mahkûm eden ücret.
2. Tortu, pas. Bilgisayar klavyesindeki escape tuşunun kısaltılmışı. Cet, soy.
3. Bir göz rengi. Bolluk, rahatlık.
4. Çok ince cam tabaka. Uzun sopa, baston.
5. İşçilerin sofrasına nadiren giren besin. Bir master eki. Adaletle ilgili

10. İspanya'da Bask bölgesinin bağımsızlığı için savaştan örgüt. Peru'nun başkenti. Sayının kısaltılmışı.
11. Diktatör Mübarek'i deviren Mısır halkının toplandığı özgürlük meydanının ismi. Ana kara parçası.

İşyeri Hekimliği ve Haklarımız

İşyerlerinde kötü çalışma koşulları nedeniyle hastalıkların ve hastalanan işçilerin sayısı artıyor. Mesleki hastalıkların yanı sıra salgın hastalıklar da işçileri vuruyor. İşçilerin sağlığından çok kendi kârlarını düşünen patronlar ise, birçok işçinin hastalıklarla boğuşmasına, ölümcül hastalıklara yakalanmasına ve ömrünün baharında iş göremez hale gelmesine yol açmalarına rağmen, umursamaz bir tutum takınıyorlar.

İşçi sınıfı, işyerlerinin birer hastalık yuvasına dönüşmemesi için uzun yıllar mücadele etti ve kimi haklar kazandı. Her ne kadar gerekli yetkiye sahip olmasa da bugün İş Yasasında yer alan “Sağlık ve Güvenlik Kurulu”nun oluşturulmasının yanı sıra, işyerlerinde işyeri hekiminin bulundurulması zorunluluğu da bu mücadeleler sayesinde olmuştur. İşyerlerinde işyeri hekimi bulundurulması zorunluluğu 4857 Sayılı İş Kanununun 81. maddesine göre düzenlenmiştir. Yasanın bu maddesine göre “devamlı olarak en az 50 işçi çalıştıran işverenler işyerindeki işçi sayısına ve işin tehlike derecesine göre bir veya daha fazla işyeri hekimi çalıştırmak ve işyeri sağlık birimi oluşturmakla yükümlüdürler”. Yasaya göre, bir işçi, işyerinde “sağlığını bozacak veya vücut bütünlüğünü tehlikeye sokacak yakın, acil ve hayati bir tehlike ile karşı karşıya kalırsa” gerekli iş sağlığı ve güvenliği tedbiri alınincaya kadar çalışmama hakkına sahiptir. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından hazırlanan yönetmelikte ise, işyeri hekimlerinin ana görevleri şöyle belirlenmiştir: İşçilere rehberlik ve danışmanlıkta bulunmak, işyerinde sağlık gözetimi yapmak, sağlık ve hastalık konularında işçileri eğitmek ve bilgilendirmek, bu bağlamda ilgili birimlerle işbirliğine gitmek.

Yasa ve yönetmeliklerde bunlar yazmasına rağmen, sendikasız ve sigortasız işyerlerinin çoğunlukta olduğu Türkiye’de, işçi başına düşen işyeri hekimi sayısı son derece yetersizdir. Meselâ 50 işçinin çalıştığı yüzlerce işyerinde işyeri hekimi yoktur. Sayısı son derece yetersiz olan işyeri hekimlerine, işçilerin sağlığının korunması açısından önemli görevler düşmektedir. Hekimin görevi, işçilerin beden ve ruh sağlığının korunması için önlemler almak ve alınan önlemleri denetlemek ve işçileri bilgilendirmektir. Örneğin, yasalara ve yönetmeliklere göre hekim, görevi gereği işyerinin bütün bölümlerinde iş sağlığı ve güvenliği konusunda inceleme ve araştırma yapmak, gerekli bilgi ve belgelere ulaşmak ve çalışanlarla görüşmek yetkisine sahiptir. İşyerinde kimyasal maddelerin açıkta tutulmamasından yemeklerin besin değerine, havalandırmaların yeterli olup olmamasından tuvaletlerin kontrol edilmesine, makine ve teçhizatların sağlık ve güvenlik normlarına uygunluğuna kadar pek çok konuda hekimin düzenli denetimi gerekmektedir. Hekimin görevi, meselâ sadece kış aylarında soğuk algınlığına yakalanan işçilere ilaç vermek değil, işyerinde soğuk algınlığına neden olan faktörü de tespit etmek ve gereğinin yapılması için yetkililere bildirmektir.

Ne var ki, işyeri hekimlerinin yasa ve yönetmeliklerde tanımlanan yukarıdaki görevleri, cezai yaptırımlarla ve işçilerin denetimiyle desteklenmediği için, patronlar gerekli önlemleri almıyor ve bildiklerini okumaya devam ediyorlar. Patronlar, hekimin rapor ettiği şikâyetleri sumen altı ediyor ya da formaliteden öteye bir şey yapmıyorlar. Bazı duyarlı işyeri hekimleri ise, işyerlerinde gerekli sağlık koşullarının oluşturulması için bastırıldığında, patronlar tarafından işten atılmakla tehdit ediliyorlar.

Diğer taraftan, işyerlerindeki hekimlerin önemli bir bölümü patronlardan yana tutum almakta ve hatta çoğu zaman kendilerini patronların yerine koymaktalar. Hastalanıp da revire giden işçileri, hekimler, istirahat etmesi için eve göndermemekte, ağrı kesici vermekte ve bir an önce işbaşı yapması yönünde baskı yapmaktalar. Dolayısıyla her durumda asıl görev yine biz işçilere düşüyor. Sağlığımızı bozan ve hastalıklara yakalanmamıza neden olan koşulların değiştirilmesi ve kötü çalışma koşullarının düzeltilmesi için bir araya gelmeli, örgütlenmeliyiz.

Biz işçiler fabrikalarda, işçi sağlığı ve güvenliği konusunda birçok olumsuz durumla karşı karşıya kalıyoruz. İş Kanunu mevcut haliyle son derece yetersizdir. İşyeri hekimi sadece 50 işçinin bulunduğu işyerlerinde değil bütün işyerlerinde ve tam gün çalışmalıdır. Hekimler, toplu sözleşme kapsamına alınarak işçi sendikalarına üye olabilmelidir. Hastalanan işçiler, meslek hastalıkları hastanelerinde tedavi görmelidirler. İşçi sağlığı ve güvenliği önlemlerini almayan patronlar derhal cezalandırılmalıdır. İşyeri hekiminin denetlenmesi oluşturulacak işçi kurullarına bırakılmalıdır. Bunun yanı sıra, “Sağlık ve Güvenlik Kurulu” da işçilerin denetiminde olmalıdır.

Bütün bu taleplerin hayat bulması içinse örgütlenerek mücadele etmek gerekiyor. Sağlık hakkı, temel bir insan hakkıdır. Bu hak ancak işçiler örgütlü olursa karşılığını bulacak, aksi halde nice kardeşimiz envai çeşit hastalıkla boğuşup yaşamından olacaktı. ■

Kıdem Tazminatımızı Gasp Ettirmeyelim! İmza Kampanyamıza Güç Ver!

İşçi ve emekçi kardeşler! Türkiye ekonomisi büyüyor ve patronlar sınıfı semiriyor, ama işçiler yoksullaşiyor! Milyonlarca işçi işsiz ve güvencesiz. 10 milyon işçinin sigortası yok! Çalışma temposu alabildiğine hızlandırılırken, çalışma saatleri de fiilen 12 saate çıkartılmış bulunuyor. Ama tüm bunlar gözlerini kâr hırsı bürümüş patronlara yetmiyor. Kazanılmış haklarımızı son kırıntısına kadar elimizden almak istiyorlar. Sırada hayata geçirilmek istenen yeni bir saldırı paketi var. Bu paketin adı Ulusal İstihdam Stratejisi. Patronların arzularını yerine getirmek için çalışan AKP hükümeti, bu saldırı paketini Orta Vadeli Hükümet Programına da almış durumda. Peki, neler var bu saldırı paketinde?

- Kıdem tazminatı fiilen yok edilecek!
- Bölgesel asgari ücrete geçilecek!
- İşçilerin kiralanaabileceği “özel istihdam büroları” (kölelik büroları) kurulacak!
- Deneme süresi 25 yaşın altındaki işçiler için 4 aya çıkartılacak!
- Esnek çalışma alabildiğine yaygınlaştırılacak ve kadrolu işçilik tarihe karışacak!

AKP hükümeti bu saldırıları meclisten geçirmeye hazırlanıyor. AKP, işçilerin haklarını gasp ederken tek ayak üstünde kırk yalan söylüyor. Başbakan ve bakanlar işçilerin küçük bir kısmının kıdem tazminatı alabildiğini, oluşturulacak fonla birlikte tüm işçilerin kıdem tazminatı alacağını söylüyor. Meğer işçileri ne çok düşünüyorlarmış!

Kıdem tazminatının bir fona devredilmesini öneren bizzat patron örgütleridir. TÜSİAD, MÜSİAD, TİSK, MESS, TOBB gibi patron örgütleri hükümete alkış tutuyor ve cesaretinden ötürü övüyorlar. İşçilere kıdem tazminatı vermeyen ve bunun kaldırılmasını isteyen patronlardır. Nasıl oluyor da patronların istekleri doğrultusunda hazırlanan bir fon işçilerin çıkarına oluyor?

Madem AKP hükümeti tüm işçilerin kıdem tazminatı almasını istiyor, o halde yapılması gereken şey bellidir: Tüm patronlar üzerinde sıkı bir denetim uygulanmalı ve işçilerin kıdem tazminatlarını vermeyen patronlar cezalandırılmalıdır! Ancak AKP'nin ve patronların derdi işçilerin çıkarlarını korumak değildir. Kıdem tazminatını toptan ortadan kaldıramadıkları için, şimdilik fon biçiminde bir ara formül getiriyorlar. Ayrıca bu fonu da kendi çıkarları için tepe tepe kullanacaklar! İşsizlik Sigortası Fonunu nasıl kullandıklarını biliyoruz: İşçilerin paralarından oluşturulan bu fon patronlara peşkeş çekiliyor, işçilerle ilgisi olmayan alanlarda kullanılıyor. Soruyoruz: İşsizlik Sigortası Fonu üzerinde işçilerin bir denetimi var mı? Yok! Eğer kıdem tazminatı fonunu kurmayı başarlarsa bu fon üzerinde de işçilerin bir denetimi olmayacak! Üstelik kıdem tazminatı fonundan yararlanabilmek için 10 yıl çalışmak gerekiyor! Biz işçiler bu fonu neden kabul edelim?

Kardeşler! Gelin birleşelim ve kazanılmış haklarımıza yönelen bu saldırılara boyun eğmeyelim. Amerika'dan Avrupa'ya, Ortadoğu'dan Latin Amerika'ya tüm dünyada işçiler patronlara karşı mücadele veriyorlar, boyun eğmiyorlar. Bizim de dünyanın dört bir yanındaki sınıf kardeşlerimiz gibi mücadeleye atılmamızın zamanı çoktan geldi, geçiyor. Bir taraftan işyerlerinde örgütlenirken, öte taraftan da UID-DER'in başlatmış olduğu imza kampanyasına güç verelim! Bu imza kampanyamızın amacı, işçilerin haklarına yönelen saldırılara karşı sesimizi yükseltmek ve toplanan imzaları Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne göndererek protestomuzu meclise de taşımaktır. “Kıdem Tazminatının Gaspına Hayır!” kampanyasına katılalım, imza verelim, sesimizi herkese duyuralım!

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği (UID-DER)

